

сила и здраве, мъжъ, се бѣ отрекълъ отъ това, за което другитѣ жадуваха. Щѣше ли нѣкой да оцени, да признае великата му жертва?

Той си спомни думитѣ на брата си Витлеемъ: „Борилъ е казалъ, че ако се завърнешъ и примиришъ съ него, ще ти опрости всичко и ще ти даде Крънското проныяство...“

Ако се завърнешъ и примиришъ... Колко бѣ лесно, само да посѣгнешъ съ ржка — и свѣтътъ бѣ неговъ. Свѣтътъ на буйнитѣ пирове и кърваво лѣнѣщото се вино, на среброзвучно дрънчация болярски мечъ и веселитѣ призови на ловджийския рогъ, на аксамитенитѣ туники и самуренитѣ калпаци, на смѣха и радостъта, на любовъта...

Момъкътъ скочи, стисна пламнато чело, изстена дълбоко. Следъ това се спусна, потърси съ треперещи прѣсти, разлисти дебелитъ пергаменти, сведе лице надъ книгата въ гѣстата лунна свѣтина.

Да, тамъ пишеше, тамъ пишеше...

Той намѣри словесата, които пресушеното му сърдце дирѣше като живителна влага, кърмѣзенитѣ и черни слова изникнаха съдбовни като заплаха:

„Тогавя, като го въведе въ една планина и му показа всичкитѣ царства на вселената въ единъ мигъ време, дяволътъ му рече: — На тебе ще дамъ всичката власть и слава на тия царства (защото на мене е предадена и азъ я давамъ комуто ща) и тъй, ако ми се поклонишъ, всичко ще бѣде твое... А Исусъ въ отговоръ му каза: — Писано е: „На Господа твоя Богъ да се кланяшъ и само нему да служишъ.“

Братъ Добромиръ падна на колѣне, сведе чело къмъ земята. За мигъ време и той бѣ падналъ въ пленъ на изкушителя. И него бѣха помамили властъта и славата на земнитѣ царства. Единъ по единъ падаха слабитѣ люде, увлѣчени въ чародейнитѣ мрежи на Сатанаила. Малцина можеха да устоятъ на тежката съблазнь. И той, и той ли щѣше накрая да загуби власть надъ себе си? Ако всички паднѣха сразени въ непосилната борба съ Княза на злото,